

A Fenyegetés

Két tenyerembe fogtam a forró kávéscsészét, és behunyt szemmel élveztem a sötét folyadék karakteres illatát. Nem kellett csalódnom az ízében sem. Lassú kortyokban nyeltem, és éreztem, hogy a kesernyés ízű, aromás fekete ital fokozatosan felmelegíti testem. Kibámultam az ablakon, merengve figyeltem, ahogyan a Hold nedves leveleken megcsillanó fénye ezüstös színbe vonja a fák sárguló lombját. A tócsákba gyűlt csapadék lassan odafagyott a sötétszürke aszfalra, természetes tükörré változtatva az utakat. Nem járt ilyenkor senki az utcákon, kihalt volt minden, nem kellett hallanom, mert szinte éreztem a csendet. Csak figyeltem a kinti barátságtalan időjárást, és élveztem a látványt, mert tudtam, hogy itt bent nem érhet el a hideg, és így még jobban esett a meleg folyadék. Lassan elmúlt a kávé hatása, nem fűtött tovább, és én, a benti kellemes idő ellenére is dideregni kezdtem. Vártam. Vártam a gondolatokat, az ötleteket, de nem érkeztek. Tökéletes volt minden. Teljes nyugalom, amikor nem zavar senki és semmi, de mégsem volt elképzelésem arról, hogy hogyan kezdjek bele a történetbe.

Hónapok óta képtelen voltam írni. Semmi egyéb dolgom nem volt. Egész nap itthon ültem, és az idő nagy részét alvással töltöttem. Nem tudtam írni, de büntudatom volt, ha valami más, felesleges dologhoz fogtam hozzá. Apró, elhalaszthatatlannak tűnő dolgokkal próbáltam elfoglalni magam. Ettem, aztán egy óra múlva újra nekiálltam enni, vagy ittam egy teát, vagy rendbe raktam a könyveimet, esetleg letörölgettem a port a polcaimról, vagy naponta többször is meglocsoltam a szobanövényeket. Közben pedig gyötört a büntudat, és egyre kilátástalanabbnak tűnt a helyzetem. A legelkeserítőbb az volt, hogy tudtam, mi a bajom. Ki kellett volna mozdulnom, elmennem szórakozni, vagy elutazni. Megszabadulni az itthoni nyomasztó légkörtől, és új ötleteket találni, de képtelen voltam rá. Így nem maradt más, csak az önsajnálát. Persze érkeztek a lelkes rajongói levelek, tele ötletekkel, kedves biztatással, de csak szörnyűbbé tették kegyetlen szenvedésem, mert egyre mélyebb lett a büntudatom, és féltem, hogy csalódnak bennem. Aztán következtek a kiadó által küldött levelek, amelyek eleinte nagyon udvariasak voltak, de később szemtelenül sürgetővé váltak.

Telefoncsörgés hasította ketté a kellemesnek ható csendet. Kicsit megrezzentem az éles hangra, majd pislogva próbáltam lerázni magamról bágyadtságomat. Nagy nyögéssel keltem fel székből, aztán bizonytalan léptekkel indultam meg a telefonasztal felé.

- Igen, tessék – szóltam bele a kagylóba álmos hangon.
- Mi van, Eric? Csak nem aludtál? – nevetett fel az ismerős hang.
- A francba, Charles! Nézd már meg az órát! Eszednél vagy?

– Tudom, hogy sosem alszol! Dolgozol, mi? Hogy megy a munka? – Charles barátom élettől teli hangja szinte idegesített.

– Menne, ha nem zavarnának – morogtam, kihangsúlyozva az utolsó szót.

– Figyelj öregem! Nem fontos ez most – csak most vettem észre, mennyire izgatott. – Lenne itt egy munka. Életünk nagy lehetősége.

– Igen, persze.

– Nem viccelek öreg! Ez tényleg nagy lehetőség! – szinte láttam vigyorgó képét a telefonkagyló mögött. Egyszerűen zavart, hogy ilyen lelkes. Úgy döntöttem, lerázom minél előbb.

– Charles, az a helyzet, hogy teljesen ki vagyok égve. Fél éve nem írtam le egy rohadt szót se a nevemen kívül. Te meg, persze, sorra adod ki a könyveidet, de ha ezt meg mered most említeni, akkor darabokra töröm ezt az átkozott telefont. Nem fog menni most. Nem érdekel semmilyen plusz munka! Képtelen...

– Nem kell írnod, Eric – szakított megint félbe, de hangjának minden baráti lazaságot nélkülöző komolysága megállította dühöngésemet. – Nem mondhatok sokat, de ez egy hatalmas lehetőség. Egy időre el kell utaznod, de megéri. Hidd el nekem! Csak mondj igent!

– Hova utaznék? Mi ez? Mit kell csinálnom? Miről beszélsz egyáltalán? – hadartam némi ingerültséggel a hangomban. Egyre jobban idegesített ez a beszélgetés. – Tudod, hogy nem fogok belemenni a bizonytalan hülyeségeidbe. Van egy jó kiadóm, egy elfogadható szerződésem, élelem az életem, és nekem ez jó. Megint bajba kerültél?

– Áh! Ide figyelj Eric! Te vagy a legjobb barátom, de néha rohadtul fel tudsz idegesíteni! – újra a régi Charles temperamentumos hangja szólt a telefonkagylóból. – Csak döglesz otthon, és nem csinálsz semmit! Aztán meg letargikus állapotban hívogatsz, hogy unod az életed. A te életedet én is unnám. Most végre tehetsz valami izgalmasat, valami nagy dolgot... Na, mit mondasz?

– Menj a francba!

– Ne csináld ezt, haver!

– Különben is, mikor hívogattalak? Mikor panaszkodtam én neked?

– Hmm... amikor elhagyott Kim, vagy két éve, amikor a Fekete Csillag második kötete hatalmas bukás lett, vagy amikor...

– Oké, Charles – szakítottam félbe –, örültem a beszélgetésnek.

– Pakolj össze, és holnap érted mennek. Kora reggel. Viszlát Eric. Nemsokára találkozunk – azzal letette a kagylót.

Mindig övé volt az utolsó szó, és sosem lehetett neki ellentmondani. Dühös voltam rá egy ideig, de végül, magam sem tudom miért, összepakoltam, és lefeküdtem aludni. Nem jött álom a szememre. Gyermeki izgalom vett rajtam erőt, mint annak idején, amikor szüleimmel utaztunk valahova. Álmatlanul forgolódva gyúrtem magam alatt a lepedőt, és szenvedve vártam a reggelt.

Sikerült néhány órát pihennem, de fáradtság súlya nehezedett a szemhéjamra ébredéskor. Lassan kitértorogtam a fürdőszobába, és reméltem, hogy a forró víz majd önt belém egy kis életet. Próbálgattam a csapokat, de sehogy sem tudtam meleg vizet előcsalogatni a csövekből. Minden tekerésnél egyre feszültebb lettem, és az egész egy dühös ökölcsapásban tört ki belőlem, aztán fájdalmasan nyögdecselve vettem tudomásul, hogy a fürdő fala erősebb nálam, és dideregve álltam be a hideg víz alá, büntetve magam meggondolatlanságomért.

Reggelire kedvetlenül majszoltam el egy vajjas zsömlét, és csak a szokásos kávé okozott némi örömet. Éppen befejeztem az evést, amikor csöngettek. Két napszemüveges, öltönyös alak várt az ajtóban.

– Eric Kozlowski? – szólt a szenttelen hang, mire én bólintottam. – Tudtommal értesítették önt érkezésünkről. Kérem jöjjön velünk – mutatott egyikőjük a házam előtt álló, sötétített ablakos, fekete autóra.

Elmosolyodtam magamban. Teljesen olyan az egész, mint valami gyenge krimi. Öltönyös figurák, fekete autók, napszemüvegek. Valami humorosat akartam mondani, hogy oldjam a feszültséget, de nem jutott eszembe semmi. Beszaladtam a házba bőrröndömért, aztán próbáltam magamra egy kis méltóságot erőltetni, letörölve arcomról izgatottságom jeleit.

Útközben elkezdtem érdeklődni utunk célja felől, de kísérőim nem voltak túl beszédesek. Kivittek egy általam ismeretlen reptérre, ahol egy katonai helikopter várt rám. Nem örültem a katonaságnak, sőt félelemmel töltött el a látvány, és kétségbeesve kezdtem el kérdezősködni, hogy mit akarnak tőlem, de senki sem válaszolt. Betuszkoltak a helikopterbe, és felszálltunk. Reméltem, hogy ha egyszer ilyen helyzetbe kerülök, akkor bátran fogok viselkedni. Sajnos, a bátorság most messze elkerült, és az egész testem remegett. Éreztem, hogy valami komoly dologba keveredtem bele akaratlanul.

Nem tudom, meddig repülhettünk, mert végül legyőzött a fáradtság, és elaludtam. Arra ébredtem, hogy egy sötét alak bemászik mellém, és fekete kendőt köt szemeim elé. Óvatosan kitéssékelték a helikopterből, és megtörve türtem, hogy arra vezessenek, amerre akarnak. Kicsit tompa voltam még ébredés után, de már nem reszkettem a félelemtől, sőt szinte beletörődtem, hogy végem van. Közben egyre jobban elkalandoztak a gondolataim, és azon fantáziáltam, hogy most melyik börtönbe visznek vajon, vagy kivégeznek-e esetleg, vagy elképzelhető, hogy a kiadóm bérencei ezek a marcona külsejű alakok, és most lehet, hogy leverik rajtam a késedelmemet.

Végül lekerült rólam a kendő, de nagy meglepetésemre, mikor hunyorogva kinyitottam szemeim, nem egy pisztoly csövével néztem farkasszemet. Csak Charles állt vigyorogva előttem.

– Bejeddél, mi? Na, tüntesd el gyorsan a képedről ezt az ijedt kisegér arckifejezést! – kacagott „legkedvesebb” barátom. Lassan elvörösödött a fejem, ökölbe szorultak kezeim, és csak egy hajszál választott el tőle, hogy az utóbbi órák feszültsége egyszerre robbanjon ki belőlem. Szerencsére Charles is észrevette ezt, majd nyugtatóan a vállamra tette a kezét, és a szemembe nézve beszélni kezdett.

– Nyugi öreg! Nyugi! Elmondok mindent szép sorjában, de most gyere velem!

– Most mondasz el mindent! – követeltem.

– Kérlek, ne reagáld túl a helyzetet! – vigyorgott még mindig.

– Szerinted lehet ezt túlreagálni?

– Nyugalom, ezen én is átestem nemrég. Gyere! Megmutatom a szállásod, aztán meg kapsz egy kávé.

Az egészről csak a kávé hallottam meg, és ezt enyhítő körülményként írtam barátom számlájára. Hosszú folyosókon vezetett végig, ahonnan számos egyforma ajtó nyílt. Néhol füstös helyiségeket láttam a bejáratok mögött, ahol kisebb csoportok beszélgettek, más szobákban pedig csak üres, megvetetlen ágyak voltak, s olykor elsétáltunk egy-egy nagyobb előadóterem vagy műszerekkel telezsúfolt laboratórium mellett is. Aztán az egyik ajtónál megálltunk, és Charles betessékelt egy kórházi kórte-

remre emlékeztető szobába, amelynek berendezése kimerült egy fehér, matracos fém-ágyban, egy hasonló színű íróasztalban, egy kényelmetlennek tűnő székből és egy aprócska szekrényből. Én csak megálltam, és kérdően néztem barátomra, várva a válaszokat fel nem tett kérdéseimre. Ő leültetett az ágyra, és elkezdte mondókáját.

– Na figyelj! Tudom, hihetetlennek fog tűnni, amit mondok, de igaz – találhatott volna jobb bevezetést is. – Elkezdem az elejéről. Volt egy furcsa tudós, aki agyhullámokat vizsgált, meg álmokat meg hasonló hülyeségeket, és senki sem foglalkozott vele szokás szerint, de aztán felfedezett valamit. Észrevette, hogy vannak bizonyos álmok, amelyek semmilyen kapcsolatban nem állnak a valósággal, a páciens élményeivel, tudatával. A kezelték beszámoltak álmaikról hipnózis során, és elég vad dolgokról beszéltek. Hosszas kutatás után rájött, hogy ezeket az álmokat kívülről érkező hullámok keltik, amelyek zavart okoznak az alvó ember agyában, és ennek hatására kreál az adott páciens elméje mindenféle elvadult dolgokat. Ám a jelenség nem mindenkire van ugyanolyan hatással. Valakinél szinte sosem jelentkezik, valakinek meg folyamatosan rémálmai vannak. A legjobb az egészben pedig, hogy ezek a külső hullámok a világról érkezett telepátikus üzenetek.

Az utolsó kijelentésére lassan felvontam a szemöldökömet, és hitetlenkedve néztem rá.

– Jól van, tudom, zavaros voltam, de órák hosszat ültem különböző előadásokon, ahol össze-vissza papoltak mindenféle technikai részletről, amiből én egy kukkot sem értettem, és csak a lényegét jegyeztem meg. Az újaknak is túl kell majd esniük ezen.

– Charles, ha azt mondod nekem, hogy azért rángattál ide, mert valami örült már megint ufót látott, akkor nagyon dühös leszek – ráztam meg a fejem. – Na jó. Rendben, tegyük fel, hogy igazad van – nyugtattam magam. – Akkor mégis mit keresünk mi itt? Két író? Ha ez igaz lenne, a katonaság foglalkozna vele, és eszük ágában sem lenne szólni két ilyen idiótának!

– Hát ez az! – emelte égnék a karjait. – Rögton elhallgattatták a tudóst, aztán a katonaság titokban átvette az ügyet. Csakhogy nem sikerült még kideríteni, hogy pontosan honnan és miért jönnek az üzenetek, nincs semmi kézzelfogható. Nincs mire lőni! Fogalmuk sincs, hogy mit jelentenek ezek az álmok. Semmilyen módon nem sikerült eddig felvenni a kapcsolatot az idegenekkel – vigyorgott. – Teljesen tanácstalanok voltak, és végül létrehoztak egy tudósokból álló csoportot, amely elkezdett foglalkozni az üggyel, de ők se mentek semmire. Aztán kibővítették a kutatócsoportot filozófusokkal, írókkal, pszichológusokkal, meg mindenféle bolonddal, mert úgy gondolták, hogy nagy szükség lehet a kreativitásukra ahhoz, hogy végre valahogyan kapcsolatba tudjunk lépni az idegenekkel. Persze, mi sem jutottunk semmire. Csak megbizonyosodtunk róla, hogy nem maguk a rémálmodók az üzenetek, csak így reagál az emberek agya ezekre a hullámokra. Nem semmi, mi? És mi is benne vagyunk ebben az egészben. Én már az írók első csoportjában benne voltam – húzta ki magát végül büszkén.

– Nem tudom, Charles. Annyira hihetetlen ez az egész – mosolyodtam el tanácstalanul.

– Tudom. Én is így éreztem az elején. Nem baj. Lassan kezdődik az eligazítások, és ott mindent megmagyaráznak. Készülj fel, mert két napos lesz!

A következő negyvennyolc óra végtelen előadások sorozatával telt. Lassan-lassan tényleg sikerült meggyőzniük az idegenek létezéséről. Nagyjából ötvenen voltunk újoncok, és mindannyian unottan hallgattuk a tudományos magyarázatokat, az álom-

fejtések eredményeit és az eddigi elméleteket. Arra elég volt ez az egész ceremónia, hogy rájöjjenek, egy lépést sem haladtak előre, mióta észlelték a jelenséget. Aztán az előadások végeztével megismerkedtünk a munkatársakkal – többek között a kutatócsoport vezetőjével, Harry Thompsonnal –, és gyakran éjszakába nyúló érdekes beszélgetéseket folytattunk a témáról. Nem mintha tudtam volna, mikor van éjszaka. Teljesen elvesztettem időérzékemet ebben a földalatti bunkerben, amiről azt sem tudtam, a világ melyik végén van.

Egyébként az ellátás kifejezetten jó volt. Az étkezések egy hatalmas ebédlőben folytak, a menü pedig egész tűrhető volt. Egyetlen bajom volt az egésszel, hogy a fehérre festett falak, a tisztaság, a rend feszültséggel töltött el, és teljesen olyan volt, mintha egy fogorvosi rendelő várótermében lennék. Csak a könyvtárban éreztem jól magam, ahová furcsa módon a sok tudós közül egy se tette be a lábát. Néha betévedt egy-két ember, de általában üres volt, és végül a törzshelyemmé vált. Charles persze mindig a középpontban volt. Ismert már szinte mindenkit, állandóan tárgyalt, és építgette kapcsolatait. Én meg csak ültem a könyvtárteremben, ahol a katonás sorokba rendezett könyvek színes gerince nyugalommal töltötte el lelkemet. Aludni itt sem tudtam rendesen. Már régóta furcsa álmaim voltak, és minden reggel egyre fáradtabban ébredtem. Egyik este lefeküdtem, és egy átszenvedett éjszaka után, mikor kinyitottam a szememet, meglepve tapasztaltam, hogy most egy valódi kórteremben vagyok. Kibírhatatlanul hasogatott a fejem, és minden tagom fájt, úgyhogy eszembe se jutott, hogy megpróbáljak felkelni. Kicsit oldalra fordítottam a fejem, és megpillantottam Charlest, aki megkönnyebbülten vigyorogva ült az ágyam mellett. Megpaskolta a vállam, és sokat sejtetően megszólalt.

– Örülök, hogy jól vagy, öreg! Három napig aludtál egyhuzamban. Üzenetet kapnál az úrból! – én erre egy gyors ájulással válaszoltam.

Később rengeteg vizsgálatot végeztek el rajtam, és megállapították, hogy én voltam eddig az egyetlen, akinek az agya nem rémálmokkal reagált a földönkívüliek üzenetére. Abban reménykedtek, hogy a segítségével sikerül valamiféle megoldásra jutniuk az álmokkal kapcsolatban. Ennek ellenére én alig emlékeztem valamire, s a rengeteg élménybeszámolóknak nevezett kihallgatás mind kudarccal végződött. Csak kemény munkával és hipnózis segítségével voltam képes felszínre hozni az emlékeimet.

Utaztam. Repültem. Hatalmas sebességgel haladtam. Hamar magam mögött hagytam a Földet. Bolygók és naprendszerek mellett száguldottam el. Aztán hirtelen megálltam. Célhoz értem. Fákat láttam. Nem hasonlítottak a mi bolygónkon található fákhhoz, de biztosan tudtam, azok voltak. Élénk színekben pompáztak, és tekeregtek vadul a vörös fűvel benőtt réten. Élveztem az érintetlen vadon szépségét. Felnéztem az égre, és láttam a miénkhez hasonló napot és a kék eget. Valahol a távolban egy madár repülhetett, de nem tudtam rendesen kivenni az alakját, és miközben ott nézelődtem az idegenek bolygóján, hihetetlen mértékű nyugalmat éreztem. Ennyire emlékeztem, nem többre, de ez is elég volt ahhoz, hogy mindenki elkezdjen ünnepelni a csoportban, mert szerintük minden kétséget kizáróan bebizonyosodott az idegenek létezése és barátságos szándéka. Ennek köszönhetően elég népszerű lettem, és mindenki meg akart ismerni, de mivel sosem voltam túlzottan közvetlen típus, ezért a figyelem lassan Charles felé fordult, aki idővel a „menedzserem” lett. Ő szívesen elmesélte helyettem mindenkinek élményeimet, véleményemet, és ha valaki akart tőlem valamit, egyből őt kereste fel.

Később elült a zűrzavar, vége lett a nagy felhajtásnak körülöttem, és lassan vissza-

tért minden a rendes kerékvágásba. Még mindig nem tudtuk, honnan érkezik pontosan az üzenet. Tulajdonképpen nem tudtunk semmit. Aztán érkezett a második álom. Újra kórházi ágyon ébredtem, s előtött a szokásos fájdalom, de szinte meg sem éreztem. Most emlékeztem. Tudtam, miről álmodtam, de el akartam felejteni. Borzalmas volt.

Elvégezték a vizsgálatokat, és miután bebizonyosodott, hogy tényleg üzenetet láttam, hagytak nekem némi időt a kihallgatás előtt. Charles lépett be a szobámba aggodó tekintettel.

– Hogy vagy?

– Megvagyok.

– Azt mondták, nagyon megviselt a legutóbbi álom. Félttem, hogy úgy jársz, mint a többiek – sütötte le szemét.

– Miféle többiek? – kaptam fel a fejemet szavaira.

– Tudod... – bizonytalanodott el – mások is álmodtak már itt. Csakhogy ők nem számolhattak be róla. Kómába estek. Te vagy az egyetlen kapcsolatunk – tette hozzá halkán.

– Úristen Charles! – pattantam fel az ágyról. – Akár meg is halhattam volna? Sosem beszéltél erről. Azt hittem, bízhatok benned!

– Nem tudtam, öreg. Nem tudtam. Bocsáss meg – suttogta. – Ez az egész épület felerősíti az idegenek jeleit. Ezért reagáltál itt ilyen érzékenyen az üzenetekre, de az álmokat nem kerülhetted volna el. Előbb-utóbb kint is megtörtént volna.

Tudtam, hogy igazat beszél, és megbíztam benne, de csak lassan voltam képes lehiggadni. Megviseltek az utóbbi napok.

– Halálról álmodtam. Láttam a fegyvereinket – suttogtam én is. – Emberi fegyvereket. A károkat, amit a környezetünkben okoztunk, és a bolygón gennyes kelésként terjedő metropoliszokat. Aztán jött a pusztulás. Tűzvihar törölt el mindent a Föld felszínéről. Emberek égtek porrá, és városok tűntek el nyom nélkül.

Felnéztem Charlesra, és ugyanazt a szomorúságot láttam tükröződni arcáról, mint amit én is éreztem.

– Nem biztos, hogy azt jelenti, Eric – kereste a reményt.

– Tudod, hogy nem mi döntjük el, mit jelent.

● Maga Harry Thompson vezette le a kihallgatást. Elmondtam, amire emlékeztem, aztán újra meg újra megisméltették velem az egészet, rákérdezve minden apró részletre. Nagyon kifárasztott a ceremónia, s mikor végre-valahára végeztem, megpróbáltam pihenni egy kicsit. Néhány óra múlva határozott kopogtatás ébresztett. Álmos szemekkel nyitottam ajtót. Két fegyveres egyenruhás alak állt velem szemben, és udvariasan megkértek, hogy kövessem őket. Értetlen arccal, fáradtságtól bizonytalan léptekkel követtem őket.

A legnagyobb előadóterembe vezettek, ahol már szinte mindenki ott volt a csoportból, s a hiányzók is lassan megérkeztek. A termet katonák őrizték, és az előadói emelvényen egy szigorú arcú, bajuszos, egyenruhás alak állt. Őszülő haját rövidre vágatta, tartása szálfá egyenes volt. Úgy viselkedett, mint aki teljesen ura a helyzetnek, de olykor megremegő szemhéja némi idegességről árulkodott. Lassan elhaltak az értetlenkedő hangok, a sietve feltett kérdések a kutatók részéről, és az emelvényen álló magas rangú tiszt megköszönte torkát, szót kért, aztán Smith ezredesként mutatkozott be. Hangjának mély tónusa kicsit erőltetettnek tűnt, és feleslegesen túlbonyolította

mondatait. Elmondta, hogy mostantól a katonaság veszi át az irányítást, de szeretnék, hogyha továbbra is zavartalanul végezhetnénk a munkánkat. Minden feltételt biztosítanak a nyugodt munkakörülményekhez, de ehhez az szükséges, hogy minden eredményről maradéktalanul beszámoljunk. A mondat végét pedig feltűnően kihangsúlyozta. Befejezte a mondókáját, és elbocsátott mindannyiunkat.

Mindenki egyszerre állt fel, és kezdett beszélni, vagy indult meg morgolódva a szobája felé, én meg szememmel Charlest kerestem, de csak Harry Thompsont pillantottam meg, ahogyan arcát tenyerébe temetve, összetörten ült az egyik széken. Oda akartam menni hozzá, de két katona megállított, és megkértek, hogy kövessem őket.

Betessékeltek egy üres szobába, amelynek az egyik falát egy hatalmas tükör alkotta, adtak egy széket, aztán magamra hagytak. Mély, személytelen hang hallatszott egy rejtett hangszóróból, és elmagyarázta, hogy újra be kellene számolnom álmairól. Innentől kezdve az egész egy rendőrségi kihallgatásra kezdett hasonlítani. A hang egyre erőszakosabb és parancsolóbb lett. Rengetegszer megismételtettek velem mindent, kiforgatva fáradságtól akadozó szavaim értelmét. Egyre jobban fáj a fejem, éhes voltam, feszült, de nem hagytam, hogy megtörjenek. Aztán egyszer csak vége szakadt az egésznek, megköszönték az együttműködésemet, és elengedtek.

Néhány héttel később, egyik reggel, már-már bevett szokás szerint Charles ébresztett. Kopogás nélkül berontott a szobába, és megrázott.

– Ébredj! Ébredj már fel!

– Mi van már? – nyögdécseltem rekedt hangon.

– Kilövik! Nem érted? Kilövik! – kiabálta eszelős tekintettel.

– Miről beszélsz? Mit lőnek ki? – értetlenkedtem.

– A rakétát. Elpusztítják az idegeneket! – mutatott a plafon felé.

– Miről beszélsz? Azt sem tudják, hol vannak.

– Hát ez az! Nagy átverés volt az egész! – hajolt közelebb. – A hadsereg végig tudta, hol van a bolygó! Amint megtudták, rögtön elkezdtek tanulmányozni, és a bolygó tömege meg mindenféle adata alapján megépítettek egy fegyvert egy esetleges támadás esetére. Képesek elpusztítani az egész planétát! Mi csak arra kellettünk, hogy megfejtjük az idegenek szándékát!

– Ugyan már! – kételkedtem barátom szavaiban, de sejtettem, hogy igaza van. Ez az egész a hadseregre vallott. – Ennek semmi értelme! Évekbe, évtizedekbe telik, mire odaér a rakéta. Meg akkor miért árulnák el magukat az idegenek, ha támadást terveznek?

– Oké, lehet, hogy ez túlzás, de valami fegyvert tényleg készítettek. Lehet, hogy semmire sem jó, de arra elég, hogy eloszlassa a félelmeket. Azért ne feledd, hogy bejártuk már a naprendszerünket! Elég jó hajtóműveink vannak! – emlékeztetett Charles, felemelve mutatóujját. – A hadsereg tarsolyában pedig mindig van valami meglepetés. Úgy gondolják, hogy megelőzhetnek egy esetleges inváziót vagy támadást. Amúgy meg persze, hogy elárulják magukat, mert meg akarnak félemlíteni minket. Legalábbis a Világhadsereg vezetői szerint – mondta, és elkezdett fel-alá járkálni a szobában. – Az a baj, hogy kiszivárgott egy csomó minden innen.

– Ezt hogy érted?

– Úgy, ahogy mondom – dörzsölte meg a szemeit. – Eleinte pletykának tartották sokan a dolgot. Alakult néhány szekta, akik az idegenek eljövételét ünnepelték. Nem volt probléma, de aztán néhányan elkezdtek látni az álmokat, és az idegenekről szóló híreket sokan megerősítették.

– Ez nem lehet! – mosolyogtam. – Ki beszélt volna ilyesmiről? Mind be vagyunk zárva ide.

– Ott van például Murphy. Tudod, akinek babát várt a felesége – tárta szét a karjait Charles. Én csak bólintottam. – Őt kiengedték már egy ideje, de volt más is. Persze hivatalosan nem beszélhetek, de úgy látszik, mégis megtette valamelyikük, és kitört a pánik néhány helyen. Tüntettek az utcákon, válaszokat követeltek a hadseregtől, és néhányan, kihasználva a zűrzavart, fosztogatni kezdtek.

– Nem tudom, Charles. Nehéz elképzelni, hogy ennyi elég lenne egy háborúhoz egy idegen faj ellen.

– Nem tudom, hogy vagy vele Eric, de nekem azt is nehéz volt elképzelni, hogy valaki álmában egy idegen faj bolygóját fogja látni – vigyorgott keserűen.

– Igazad van. Váratlan helyzet állt elő, amire senki sem számított, és néhányan pánikba eshettek a fejesek közül is.

– Pánikba estek? Egyenesen megőrültek! Alig tudunk az idegenekről valamit! Esküszöm olyan, mint amikor a buta gyerek a játékpuskájával szórakozik, és véletlenül kilövi a társa szemét. Nincs otthon anyuci, hogy jól megpofozza! Hoztak egy rossz döntést, és lehet, hogy nagyon ráfizetünk. Ja, és tudod mi a legjobb? Innen, páholyból nézhetjük végig a kilövést.

– Akkor is csak blöffnek tartom ezt a rakéta-dolgot.

– Szerintem kivételesen nem hazudnak – grimaszolt Charles. – Gondolj bele! Sokan beszéltek arról, hogy a hadseregnek már régóta a kezében vannak a gyors és gazdaságos hajtóművek tervei. Az egyetlen probléma az, hogy egyelőre semmilyen anyagi haszna nincs az űrutazásnak.

– Igen, erről én is hallottam. Logikusnak hangzik, hogy a hadsereg nem adja ki a terveket a kezéből. Kutatási célokra fel lehetne használni az új hajtóművel felszerelt űrhajókat, de baj lehet abból, ha a technika a lázadó szervezetek kezébe kerül.

– Szerintem is hihető a sztori, és most megtudjuk, hogy valóban igaz-e!

Kirángatott a szobából, aztán az előadó felé vonszolt. Hatalmas volt bent a zsvaj. Mindenki a saját véleményét akarta elmondani, ami persze, senkit sem érdekelt, a katonák pedig próbáltak rendet teremteni. Aztán lassan eljött a kilövés pillanata, minden elhalkult, és néma csendben figyeltük a terem falán lévő hatalmas képernyőn a visszaszámlálást. 3... 2... 1... 0 és a rakéta nem indult el.

Iszonyú dörej kíséretében robbant fel a hajtómű, és a lángtenger beborította a képernyőt, aztán a zúgó, szemcsés kép az adás megszakadását jelezte. Halotti csend ülte meg a termet. Mindenki csak meredten bámulta az üres kivetítőt. Thompson tért magához leghamarabb. Odarohant Smith ezredeshez, és azonnal kérdőre vonta. A katona dadogva próbálta elhárítani a záporozó kérdéseket, arra hivatkozva, hogy titkos információkat nem adhat ki, de végül megtört.

– Mi történt? Azonnal válaszoljon! – ordította Thompson.

– Azt hiszem, felrobbant a hajtómű... – mondta halkán Smith, miközben izzadságcseppek ütköztek ki a homlokán.

– Megsérülhetett a robbanófej? Mi történik, ha megsérült? Mekkora ereje van? – hadarta el újabb kérdéseit a kutatásvezető, miközben ingujjával idegesen törölgette szemüvegének lencséit.

– Ez szigorúan titkos... – szavalta a betanult szöveget az ezredes, de Thompson, kihasználva a katona hangjában érződő bizonytalanságot, közbevágott.

– Nem érdekel! Én vagyok a kutatás vezetője! Jogom van tudni! – ordította magából kikelve.

– Elég ereje van ahhoz, hogy elpusztítson minden életet a bolygón. Ha felrobbant, akkor legfeljebb még néhány percünk van hátra – suttogta Smith maga elé bámulva.

Ekkor elszabadult a pokol. Mindenki ordítani kezdett, néhányan ájultan estek össze, de akadtak olyanok is, akik hozzám hasonlóan csak álltak és bámulták a semmit. Néhány katona érkezett az ezredeshez, tájékoztatták, hogy nem tudnak kapcsolatot teremteni a Világhadsereg központjával, és egyetlen más bázissal sem. Smith lassan visszanyerte önuralmát, és parancsokat kezdett osztogatni. Néhányan ki akartak menekülni a szabadba, de az ezredes katonákat küldött utánuk. Aztán eldördültek az első lövések.

Csak álltam, és figyeltem a képernyőt, de nem érkezett többé adás. Robbanás. Lángtenger. Az álom.

– Figyelmeztetés volt – suttogtam tágra nyílt szemekkel. – Nem fenyegetés! Figyelmeztetni akartak.

De nem volt már senki, akit ez érdekelt volna. Egy pillanatra engem is hatalmába kerített a félelem. Menekülni akartam, találkozni szüleimmel, barátaimmal, hogy elmondjam nekik, szeretem őket. Remegő térdekkel gondoltam arra, hogy mennyi mindent akartam még csinálni, de már semmit sem tehetek. El kell fogadni, hogy vége. Elindultam kifelé a zajos előadóból, a folyosón keresztül a szobám felé. Aztán megdöntöttem magam és a könyvtár felé fordítottam lépteimet. Néhány rémült alak suhant el kiáltozva mellett, de nem törődtem velük. Törzshelyem megint üres volt. Papírt és tollat kerítettem, és írtam. Nem tudtam, milyen messze lehettünk a robbanás helyétől – egy földrész vagy a fél bolygó választ-e el minket –, nem tudtam, mennyi időm lehet, míg elér a tűzvihar, de nem is érdekelt. Csak írtam.

Talán évezredek óta próbálták felvenni velünk a kapcsolatot az idegenek, és mikor látták, merre tartunk, figyelmeztetni akartak minket. Ők tudták, hogy fejlődésünk a pusztulás felé halad. Mi pedig ostobaságunkkal felgyorsítottuk az események menetét. Félreértelmeztük az üzenetet. Mindenben fenyegetést láttunk. Emlékszem a második álmomra. Halál, pusztulás, de mégis jó szándékot sugalltak az idegenek üzenetei. Figyelmeztetni akartak. Nem értettem akkor azt a furcsa érzést. Nem akartam érteni. Ellenséges szándékot láttam benne én is, mert tudat alatt azt akartam látni, mint mindenki más. Mert félünk. Félünk az ismeretlentől...

